

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Α. ΕΡΑΜ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

Η κόμησσα Μάγδα κι' ο σύζυγός της, ο πρεσβευτής της Αυστρίας κόμης Στόλμπεργκ ήταν τὸ πιὸ ἀριστοκρατικό ζευγάρι πὸν μπορούσε κανεὶς νὰ συναντήσει τότε στὴν Κωνσταντινούπολι.

Ἡ ὡραία κόμησσα ἦταν ἡ βασίλισσα κάθε γιορτῆς καὶ κάθε δεξιώσεως, εἴτε στὰ μυθώδη σεράγια τοῦ Σουλτάνου, εἴτε στὶς κατάφωτες καὶ πολυτελεῖς αἰθουσες τῶν πρεσβειῶν. Ἡ ματιά της ἦταν ἕνα ἀνακάτευμα ἀπὸ τρυφερότητα καὶ φωτιά πὸν μαγνίτιζε. Ὅλοι μας, νέοι καὶ γέροι, δὲν ζούσαμε παρὰ γιὰ τὰ σαγηνευτικά μάτια της πὸν θὰ ἔκαναν ζηλότυπη καὶ τὴν πιὸ παραμυθένια ὀδάλισκη τοῦ αὐτοκρατορικοῦ χαρεμιοῦ. Ναι, ἡ κόμησσα ἦταν τόσο φιλάρεσκη, τόσο προκλητικὴ πὸν μπορούσε νὰ στείλῃ στὴν Κόλασι ὅλους τοὺς ἀγίους.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἐνοιώθα γιὰ τὴ σατανικὴ Μάγδα ἕνα πολὺ μεγάλο θαυμασιό, μὰ τὴν ἔβαζα στὴν κατηγορία ἐκείνων τῶν γυναικῶν πὸν τὶς ἐπιθυμοῦμε, μὰ δὲν τὶς ἀγαπάμε. Τί παράξενο πλάσμα πὸν ἦταν! Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸν εἶχε μέσα της πολλὲς Σφίγγες...

Ἀπὸ τότε πέρασαν πολλὰ χρόνια. Κι' ἔτσι, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί μου, ὅταν τὴν συνάντησα προχθὲς στὸ τσαϊ τοῦ «Γκράντ Ὀτέλ». Εἶμαστε ἐκεῖ πέρα καμμιά δεκαπενταριά καλεσμένοι.

Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά μου. Παρ' ὅλο τὸ ἀδυσώπητο πέρασμα τοῦ χρόνου πὸν σβύνει τόσες καὶ τόσες ὠμορφιές, ὁ ἄγγελος-σατανᾶς μου, ἡ κόμησσα Μάγδα εἶχε διατηρήσει λυγερὸ κι' ὠμορφο τὸ κορμί της, ζωηρὸ πάντα τὸ θλέμμα της καὶ τὸ θελκτικὸ πνεῦμα της εὐθυμο, ἀμέριμνο καὶ διαβολικό, ὅπως τότε, ἐκεῖ κάτω στὸ Χρυσὸ Κέρας. Μόλις μὲ εἶδε, ἡ Μάγδα Στόλμπεργκ μοῦ ἔδωσε καὶ τὰ δυὸ της χέρια πὸν ἦταν κατάφορτα ἀπὸ διαμαντικά καὶ μπριλλάντια.

—Χαίρομαι τόσο πολὺ πὸν σὰς ξαναθλέπω! μοῦ εἶπε. Κι' αὐτό, ἀλήθεια, τὸ χρωστῶ στὴν καλὴ μου φίλη, τὴν κ. ντέ Μαξύ, πὸν μὰς προσκάλεσε δῶ πέρα.

Κι' ἔπειτα, κυττάζοντάς με λοξὰ μὲ τὰ γελαστά μάτια της.

—Μὰ ἐσεῖς δὲν ἀλλάξατε καθόλου, ἀγαπητέ μου φίλε!.. ἐπρόσθεσε. Λοιπὸν; Ραγίζετε πάντα τὶς καρδιές τῶν γυναικῶν;

—ὦ, σ' ἐσὰς πρέπει νὰ κάνω μιὰ τέτοια ἐρώτησι! τῆς ἀπάντησα. Πόσες καὶ πόσες καρδιές δὲν κάνετε νὰ ὑποφέρουν! Θυμᾶστε τὸν δύστυχο Ἐλκενσεν, τὸν στρατιωτικὸ ἀκόλουθο τῆς σουηδικῆς πρεσβείας;...

Ὁ Ἐρικ Ἐλκενσεν ἀγαποῦσε τότε παράφορα τὴν κόμησσα Μάγδα. Μιὰ μέρα λοιπὸν, ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἀπόγνωσί του, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του. Ἡ αὐτοκτονία του εἶχε ἀναστατώσει τὴν Κωνσταντινούπολι. Μὰ σὲ τί ἔφταιγε ἡ κόμησσα Μάγδα; Μήπως ἐπειδὴ εἶχε μείνει πιστὴ στὸν σύζυγό της; Ὁχι, βέβαια!...

Ὁ ταγματάρχης Ἐρικ; ἔκανε ἡ σαγηνευτικὴ κόμησσα ὅταν τῆς θύμισα αὐτὸν τὸν ἀτυχο ἐρωτευμένο. Ἀ, ναι, ἦταν τόσο χαριτωμένος! Μὰ ξέρετε ἀρὰ γε πὸν δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ μένα;...

Ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς ἀπάντησα, εἴσαυτε γιὰ μένα ἕνα πίνιγμα. Γιατί φανήκατε τόσο σκληρὴ σ' αὐτὸν τὸν δύστυχο Ἐρικ πὸν ἦταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἕνα πολὺ ὠμορφο παιδί;

Ἡ φιλάρεσκη κόμησσα χαμογέλασε μ' ἕνα γριφῶδες ὕφος.

Ἀκούτε, μοῦ εἶπε. Σήμερα μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω γιὰ τὸν Ἐρικ. Αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε παράξενη καὶ συναρπαστικὴ...

Ἐρικ; Θυμᾶστε τὸ μυστηριώδες ἰνδικὸ σαλὸνι μου πὸν εἶχα τὴν Κωνσταντινούπολι; Ἐκεῖ μέσα πρέπει ν' ἀναζητήση κανεὶς τὴν ἀργὴ τῆς τραγωδίας τοῦ Ἐρικ. Μιὰ νύχτα, — εἶμαστε στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα—εἶχα προσκαλέσει μερικοὺς φίλους στὸ ἰνδικὸ σαλὸνι... Ἐξω, ὁ ἀέρας οὐρλιαζε πένθιμα στοὺς σκοτεινὸς κι' ἔρημους δρόμους. Ξαφνικὲς μπόρες χτυποῦσαν δυνατὰ τὰ κλειστά παραθυρόφυλλα καὶ κάθε τόσο ἀκούγαμε τὴ φωνὴ

τοῦ νυκτοφύλακα νὰ διαλαλῇ πὸν εἶχε πιάσει κάπου φωτιά, στὴν παλῆ Σταμπούλ. Ἡ φωνὴ του, ἄγρια καὶ μακρόσυρτη, μὰς ἔκανε ν' ἀνατριχιάζουμε. Ὅλοι μας καθόμασθε γύρω ἀπὸ ἕνα «τραπεζάκι», γιὰτὶ οἱ φίλοι μου κι' ἐγὼ κάναμε τότε σὰν τρελλοὶ γιὰ τὸν πνευματισμό. Μαζύ μας, φυσικά, ἦταν κι' ὁ Ἐρικ. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπὸν, τὸ «τραπεζάκι», ὅπως ἦταν ποτισμένο μὲ τὰ μαγνητικὰ ρευστά, ἄρχισε νὰ κουνιέται. Κατόπιν, ἄρχισε νὰ ἀντηχῇ μιὰ σειρά ἀπὸ χτυπήματα στὸ πάτωμα. Ὅταν τελείωσε ἔτσι ὀλόκληρο τὸ ἀλφάβητο, τὸ «τραπεζάκι» ἀπόμεινε ἀκίνητο ἔχει ἔρθει κάποιο πνεῦμα. Ἐπρεπε νὰ ἐπικοινωνήσουμε ἀμέσως μαζύ του. Καὶ τότε τὸ ρωτήσαμε μὲ τὴν ἐξῆς σειρά:

Ἐρώτησις. — Ξέρετε κανέναν ἀπὸ μὰς;

Ἀπάντησις. — Ναι.

Καὶ τὸ τραπεζάκι χτύπησε τὰ γράμματα: Ε.Ρ.Ι.Κ.

Ἐρώτησις. — Τὸν κόμητα Ἐλκενσεν;

Ἀπάντησις. — Ναι.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Ἐρικ Ἐλκενσεν παράτησε τὸ σοφᾶ καὶ ἦρε καὶ στάθηκε ἀπέναντί μου μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ἐρώτησις. — Εἶνε καιρὸς πὸν ἔχετε φύγει ἀπὸ τὸν πλανήτη μας;

Ἀπάντησις. — Δυὸ χρόνια. Ἦμουν ξανθιά, ὠμορφη κι' ἀγαποῦσα μ' ἕνα παράφορο ἔρωτα.

Ἐρώτησις. — Πὸν σὰς λένε;

Ἀπάντησις. — Ἴρμα

Ὁ ταγματάρχης Ἐλκενσεν χλώμιασε ξαφνικά καὶ πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ σὰν νὰ πνιγόταν.

Ἐρώτησις. — Ἐχετε νὰ μὰς πῆτε τίποτε;

Ἀπάντησις. — Ναι...

Καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο θυμᾶμαι μὲ τρυφερότητα καὶ τρελλὴ ἀγάπη τὸν Ἐρικ μου. Ἐζήσαμε μαζύ δυὸ ἀξέχαστα χρόνια ἀπερίγραπτης εὐτυχίας. Ἐπειτα, ἐκείνος μὲ παράτησε... Κι' ἐγὼ πέθανα ἀπὸ τὴ λύπη μου. Μὰ τὸν περιμένω πάντα... Κι' ὅταν θάρθῃ, θὰ ζήσουμε πάλι μαζύ... Ἐρικ, μὴ ξεχνᾶτε τὴ γυναῖκα πὸν γνωρίσατε στὸ Κάιρο. Μὴ τὴν ξεχνᾶτε!...

Καὶ τὸ «τραπεζάκι» ἔμεινε πάλι ἀκίνητο.

Ἐμεῖς τότε καρφώσαμε, περὶεργοι, τὰ μάτια μας στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλκενσεν. Ἦταν κίτρινος σὰν πεθαμένος.

—Μὰ εἶνε ἀλήθεια λοιπὸν; τὸν ρώτησα.

—Ναι, εἶνε ὅλα αὐτὰ σωστά κι' ἀληθινά. Θεέ μου! Εἶνε ἀφάνταστο! Ἀπίστευτο!...

Θὰ τρελλαθῶ!...

Ἐρικ, πελιδνός, τρέμοντας σύγκορμος, βγήκε ξαφνικά ἀπὸ τὸ ἰνδικὸ σαλὸνι καὶ χάθηκε μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἄγρια νύχτα.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, μάθαμε ξαφνικά τὴν αὐτοκτονία του. —Πιστεύετε λοιπὸν στὸν πνευματισμό; ρώτησα μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο τὴν ὠμορφη κόμησσα.

—Ὁχι! μοῦ ἀπάντησε, μὲ μιὰ βραχνὴ φωνὴ πὸν μὲ τρόμαξε. Δὲν πιστεύω στὸν πνευματισμό, γιὰτὶ ἐγὼ ἔκανα κρυφὰ τὸ τραπεζάκι νὰ χτυπά.

—Κ' ἡ ἱστορία τοῦ Ἐρικ μὲ τὴν Ἴρμα στὸ Κάιρο; ἀπόρησα. Τὰ μάτια τῆς Μάγδας Στόλμπεργκ μὲ κύτταζαν παράξενα.

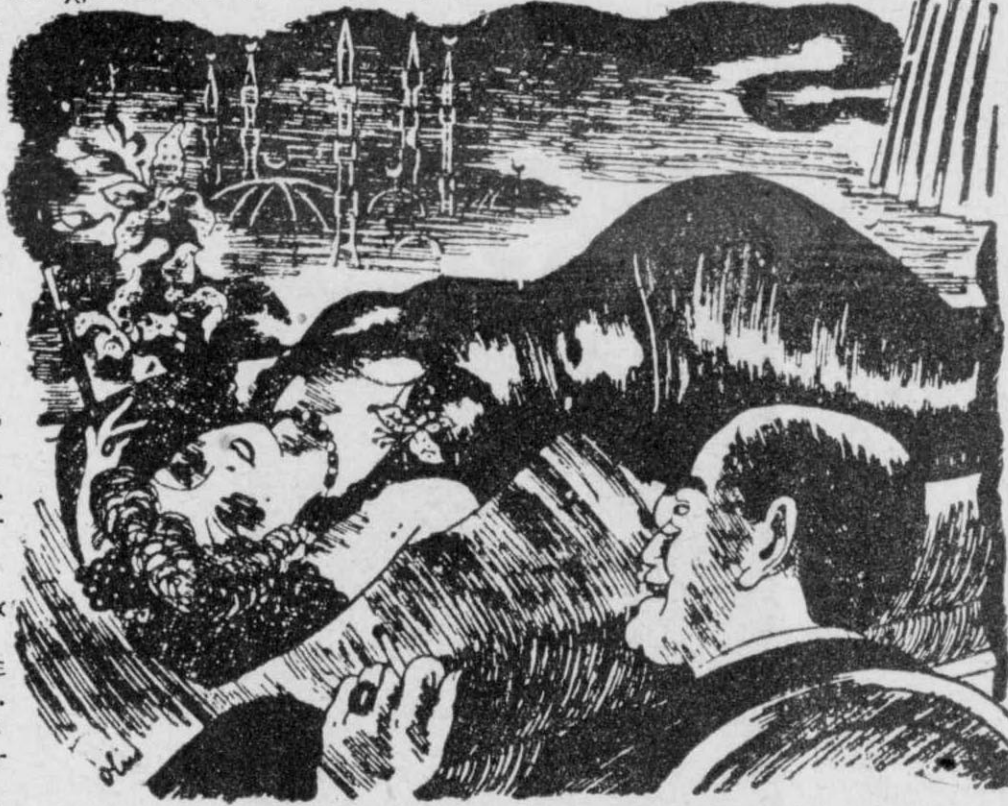
—Μοῦ τὴν εἶχε διηγηθῇ ὁ ἴδιος ἕνα θράδυ, πὸν ἔκαναμα μαζύ ἕναν περίπατο μὲ τὸ καῖκι στὸ Χρυσὸ Κέρας.

—Μαζύ; Ὅστε ἦταν λοιπὸν τρυφερὸς φίλος σας;

—Μάλιστα, ἀγαπητέ μου... ἔκανε ἡ κόμησσα Μάγδα. Δὲν ἦμουν τόσο σκληρὴ, ὅσο μὲ φανταζόσαστε. Μὰ, ὁ ἔρωτος τοῦ Ἐρικ ἦταν παράφορος, τρελλός. Ἐκανε διαρκῶς ἕνα σωρὸ παραλογισμῶν πὸν μ' ἐξέθετα... Γι' αὐτό, θέλησα νὰ δώσω ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία. Καὶ χρησιμοποιῶντας τὸ «τραπεζάκι», τὸς θύμισα τὴν Ἴρμα...

—Ἀπίστευτο! μηθύρινα κατάπληκτος. Ὁ Ἐρικ λοιπὸν δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ σὰς;

—Ὁχι φίλε μου! ἔκανε κόμησσα Μάγδα. Τὸ «πνεῦμα» εἶχε (Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ἡ κόμησσα Μάγδα Στόλμπεργκ ἦταν μιὰ σατανικὴ γυναῖκα...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 41)

Μά ο Τσάρλυ δὲν ἄκουγε πειὰ τὰ λόγια της. Ἐκεῖ, πάνω σ' ἓνα ἔπιπλο, μέσα σὲ μιὰ χρυσή κορνίζα εἶχε οἶε τὸ φάντασμα πού τὸν θασάνιζε τόσο πολὺ.

— Ποιὸς εἶνε αὐτός; φώναξε ἔντρομος μὲ διεσταλμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὴ φρίκη.

— Ὁ πατέρας μου, τ' ἀπάντησε ἡ Νταίζη κατάπληκτη. Τί ἔχεις Τσάρλυ; Γιατί εἶσαι ἔτσι ὠχρός;

Μά ὁ Ρίνγκλερ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ ξαφνικά τὸ σκοτεινιασμένο μυαλό του φωτίσθηκε. Κατάλαβε γιατί ὁ πατέρας τῆς Νταίζη τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἦθελε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸ σπίτι του, γιατί αὐτὸς δὲν θὰ ξαναγύριζε πειὰ γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴ Νταίζη.

Κι' ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρὰ του φώναξε στὴν ἀγαπημένη του:

— Θὰ γίνῃς γυναῖκα μου, Νταίζη! Ξέρω ὅτι ὁ πατέρας σου συμφωνεῖ γιὰ τὴν ἔνωσί μας.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν παράξενη ἱστορία του.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Τσάρλυ Ρίνγκλερ εἶχε δίκιο. Ὁ πατέρας τῆς Νταίζη δὲν γύρισε πειὰ στὴ Βοστώνη. Χάθηκε μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτας στὸ τραγικὸ ναυάγιο τοῦ ὑπερωκεανείου πού τὸν μετέφερε γιὰ τὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις του ἐκεῖ κάτω στὸ Σίνδνεϋ.

ΜΑΚ ΛΙΝΤΣΗ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

— Μὰ κάνετε λάθος! στέναξε μὲ ἀπόγνωσι. Ἐνα τρομερὸ λάθος! Δὲν ξέρω διόλου πῶς θρέθηκε αὐτὸ τὸ πακετάκι στὴ τσέπη μου! Εἶμαι ἓνας τίμιος ἄνθρωπος ἐγώ, κύριοι!...

Κι' ἔδειξε ἀμέσως τὰ πιστοποιητικά του. Ἐπειτα τοὺς εἶπε νὰ τηλεφωνήσουν κιόλας στοὺς φίλους του. Ὅλοι μποροῦσαν νὰ ἐγγυηθοῦν γιὰ τὴν τιμιότητά του!...

— Σὰς πιστεύω τώρα! τοῦ εἶπε τέλος ὁ ἀστυνόμος. Εἶσατε σ' ἀλήθεια ἀθῶος. Σὰς εἶδα στὶς «Γκαλερί Λαφαγιέτ» νὰ σκυβετε καὶ νὰ παίρνετε ἀπὸ κάτω αὐτὸ τὸ δέμα καὶ νὰ τὸ δίνετε μ' εὐγένεια στὴν κυρία. Ἐκείνη ὅμως πού εἶχε καταλάβει πῶς τὴν παρακολουθοῦσα, τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, μέσα στὸ ἀσανσέρ, σὰς ἔβαλε πάλι τὸ δεματάκι μέσα στὴν τσέπη, γιὰ νὰ τὸ ξεφορτωθῇ, γιατί τὸ εἶχε ἀφήσει νὰ πέσῃ...

— Ἦταν λοιπὸν μιὰ κλέφτρα; ἀπόρησε ὁ Ρενὲ Ζουρνταίν.

— Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός. Μιὰ κλέφτρα ἐξ ἐπαγγέλματος!...

— Περιέργο! στέναξε ὁ Ρενὲ. Κ' ἦταν τόσο ὠμορφη!...

Ἐπειτα συλλογίσθηκε λιγάκι καὶ τὴν στιγμή πού ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ τμήμα, ρώτησε μ' ἓνα χαμόγελο τὸν ἀστυνόμο:

— Μήπως ξέρετε τὴ διεύθυνσί της;

— Πῶς! τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, ξεσπώντας σ' ἓνα ἠχηρὸ γέλιο. Κάθεται τώρα στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ, στὸ κελλὶ τοῦ ἀριθμοῦ 135. Ἐκεῖ μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε!...

Ὁ Ρενὲ Ζουρνταίν ντροπιασμένος, βγήκε γρήγορα στὸν δρόμο. Κι' ἀπὸ τότε, δὲν ἐτόλμησε πειὰ νὰ ζητήσῃ ἐρωτικὲς περιπέτειες μέσα στὰ ἐμπορικὰ μαγαζιά.

Στὸ διάβολο οἱ ἀπρόοπτοι ἔρωτες! Καὶ πῆγε γιὰ νὰ ξεσκασθῇ κι' ἔπαιξε μιὰ παρτίδα τένις.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 25)

ὁ ὁποῖος τὴν ἄρπαξε στὰ χέρια του γιὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ στὴ διαμονὴ τῶν θεῶν.

Ἡ κόρη τῆς Λήδας μεταμορφώθηκε τότε σ' ἓνα λαμπρὸ ἄστρο, ὀδηγὸ καὶ σωτήρα τῶν ναυτιλλομένων, πού, μέσα στὴ μανιὰ τῆς τρικυμίας, κατορθώνουν νὰ τὸ ξεχωρίσουν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ κύματα.

Ὁ Ἀπόλλων τὸ ἀνήγγειλε αὐτὸ στὸν Ὀρέστη, λέγοντάς του:

— Ἡ Ἑλένη, πού θέλησες νὰ τὴ σκοτώσῃς καὶ πού σοῦ ἔφυγε, εἶνε αὐτὸ τὸ φωτεινὸ ἄστρο πού βλέπεις μέσα στὰ θάθη τοῦ αἰθέρος... Δὲν πέθανε ἀπὸ τὰ χτυπήματά σου... Ἐγὼ τὴν ἔσωσα, τραβώντας τὴν ἀπὸ τὴ ρομφαία σου, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς τοῦ πατέρα της... Κόρη τοῦ Διὸς καθὼς εἶνε, πρέπει νὰ λάμπῃ, ἀθάνατη, εὐνοϊκὴ στοὺς ναυτιλλομένους...

* * *

Ἐπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη παράδοσις, σχετικὴ μὲ τὴν Ἑλένη: Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ὁ γενναῖος καὶ ὀρμητικὸς Ἀχιλλεὺς, γοητευμένος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη κι' ἀκατανίκητη ὠμορφία της, κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θασίλειο τοῦ Ἄδῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ συμμαριθῇ τὴν κλίνη της.

Ἀπ' αὐτὴν τὴν ὑπερφυσικὴ ἔνωση, γεννήθηκε ἓνα φτερωτὸ παιδί, ὁ θεῖος Εὐφορίων.

ΤΕΛΟΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τὴν συγγνώμη ἀπὸ τὸ θῆμα του. Ἐτσι κι' αὐτὴ τὴ φορά, ὁ δήμιος τῆς Μαρίας Στουαρτ καὶ ὁ βοηθός του, ἀποκαλύπτοντας τὰ πρόσωπα τους, γονάτισαν μπροστα τῆς καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γι' αὐτὸ πού θὰ ἔκαναν. Τότε ἔκευη τοὺς ἀπάντησε:

— Σὰς συγχωρῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά γιατί ἐλπίζω πῶς αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπ' ὅλα μου τὰ θάσσανα.

Ἀμέσως ὁ δήμιος κι' ὁ βοηθός του σηκώθηκαν κι' ἄρχισαν νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸ ἐργο τους.

Συγχρόνως ἡ δυὸ γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς ἄρχισαν νὰ γδύνουν τὴ Μαρία, ἡ ὁποία τὶς ἔπεισε καὶ μόνι τῆς «μὲ τόση θία — ὅπως γράφει κάποιος αὐτόπτης μαρτυρ — ὡστε σα ελεγε κανεὶς ὅτι θιαζόταν νὰ ἐγκαταλεψῇ αὐτὸν τὸν κόσμον».

Ὅταν ὁ μανδύας τῆς κ' ἡ τουσακετα τῆς ἐπέσαν ἀπὸ τοὺς ὤμους της, τὸ ἔσωτερικὸ κόκκινον φορεμα τῆς πέτασε μιὰ ζωηρὴ κοκκινὴ λάμψη. Ἐτσι ντυμένη στὰ κοκκίνα ὡς ἡμεῖς τώρα, εμοιαζε μὲ μιὰ ὀλοκόκκινη φλόγα μεγαλοπρεπὴ κι' ἀλησμονητὴ.

Κατόπιν ἡ βασίλισσα ἀποχαιρέτησε τὶς δυὸ γυναῖκες καὶ τὶς παρακάλεσε νὰ μὴ ὀλολύζουν καὶ νὰ στασοῦν γαλήνιες. Ἰνάτισε ἔστερα στὸ μαξιλάρι κι' ἀπήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνὴ ἓνα λατινικὸ ψαλμό.

Τώρα δὲν τῆς ἔμεναν πολλὰ πράγματα νὰ κάνῃ: Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της πάνω ἀπ' τὸ τσεκούρι τοῦ δημίου, τὸ ὁποῖο ἀγκάλιασε μὲ τὰ δυὸ της χέρια.

Ὡς τὴν τελευταία της στιγμή, ἡ Μαρία Στουαρτ διατήρησε τὴ βασιλικὴ της μεγαλοπρέπεια. Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια της, καμμιὰ ἀπὸ τὶς κινήσεις της δὲν φανέρωνε φόβο. Μ' ἀξιοπρέπεια, ἡ κόρη τῶν Στουαρτ, τῶν Τυδώρ, τῶν Γκιζ, ἀντιμετώπισε τὸν θάνατο... Μὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν καθόλου τὸ τέλος της νὰ εἶνε ἀπεριγράπτο σὲ φρίκη.

Τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ δημίου ἀστόχησε καὶ τὴ χτύπησε στὸ ἰνιακὸν ὀστοῦν. Ἐνας στεναγμὸς πνιγμένος ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ θύματος.

Μὲ τὸ δεύτερο χτύπημα τὸ τσεκούρι χώθηκε βαθειὰ στὸ σθέρκο κι' ἔκανε νὰ πεταχτῇ τὸ αἷμα...

Μὰ ὁ δήμιος τὴ χτύπησε καὶ τρίτη φορά γιὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσῃ ἐντελῶς.

Τότε ὁ δήμιος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ ἐπιδείξῃ... Μὰ ἐκεῖνο — φρίκη! — κύλησε ματωμένο στὸ πάτωμα, ἐνῶ στὰ χέρια του δημίου ἀπόμεινε μιὰ περρούκα!

Ὁ δήμιος ἔσκυψε, πῆρε τὸ κεφάλι ἀπὸ κάτω καὶ τὸ ἔδειξε στὴν ὀμήγυρι.

Μὰ ἔτσι, χωρὶς τὴν περρούκα, εμοιαζε μὲ κεφάλι γρηᾶς μὲ γκριζὰ μαλλιά. Ὅλη ἡ χάρις τῆς Μαρίας Στουαρτ διαλύθηκε.

Ὅλοι οἱ παριστάμενοι εἶχαν ἀπομείνει παραλυμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο τους. Κανένας πειὰ δὲν ἀνέπνεε. Τελος ὁ πάστωρ Φλέτσερ φώναξε.

— Ἀμήν! Ἀμήν! Ἐτσι ἄς πεθάνουν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς βασιλείας μας.

Ἐνα μικρὸ ἐπεισόδιο διέκοψε ἐκείνη τὴ στιγμή τὴν σιωπὴ καὶ τὸν τρόμο. Καθὼς οἱ δήμιος ἔσκυψαν γιὰ νὰ πάρουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ ἀκέφαλο καὶ ματωμένο πῶμα, κάτι ἄρχισε νὰ σαλεύῃ κάτω ἀπ' τὰ ροῦχα της. Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ τὸ μικρὸ σκυλλάκι τῆς βασιλείας τὴν εἶχε ἀκολουθήσει κ' εἶχε χωθῆ κάτω ἀπ' τὴ φαρδιά καὶ μακρυὰ φούστα της κατὰ τὴ διάρκειά της ἐκτελέσεως. Καὶ νά! πρόβαλε ἔξαφνα κατακόκκινο ἀπὸ τὸ αἷμα δαγκώνοντας ὅλους ὀλόγυρα καὶ μὴ θέλοντας μὲ κανένα τρόπο νὰ ἀφήσῃ τὸ πῶμα... Οἱ δήμιος θέλησαν νὰ τὸ ἀπομακρύνουν διὰ τῆς βίας. Ἐκεῖνο ὅμως δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ τὸ πιάσουν κι' ἔγωνε τὰ δόντια του στὶς σάρκες τους, ὡς ὅτου στὸ τέλος τὸ σκότωσαν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ζῶο ὑπερασπίστηκε τὴν βασίλισσα μὲ περισσότερο θάρρος ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας της, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὀρκισθῇ πίστι καὶ ἀφοσίωσι.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΣΤΗ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 35)

ταράξει τόσο τὰ νεῦρα του, ὡστε ὁ Ἐλκενσον δὲν μπόρεσε νὰ ἀνθέξῃ στὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του. Κι' ἓνα πρῶτ, ἔστερ' ἀπὸ δυὸ ὀλόκληρες νύχτες ἀγρυπνίας, φύτεψε μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Ἴρμα του!...

Κ' ἡ Μάγδα Στόλμπεργκ δάκρυσε γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ της.

— Φταίω ἐγὼ γιὰ τὸν θάνατό του ; μὲ ρώτησε μὲ ἀγωνία. Μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια ὅτι ἡ Ἴρμα εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί της; Ποιὸς φταίει λοιπὸν γιὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ Ἐρικ; Ἐκεῖνος ἢ ἐγώ;

Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶχα θρεθῆ ξαφνικά σὲ μιὰ δύσκολη θέσι καὶ θὰ ἔλεγα ἀσφαλῶς καμμιὰ ἀνοησία, ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ κόμης Στόλμπεργκ νὰ δώσῃ ἓνα τέλος σ' ἐκείνη τὴν ἰδιαίτερη συνομιλία μας.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναεἶδα τὴν ὠμορφη Μάγδα. Μ. Α. ΕΡΑΜ